

rodne izobrazženosti ilirske, kōmu bi glavno zvanje bilo obrazovanje jezika, sakupljanje knjiga i rukopisa tiućih se naše prošlosti, te marljivo sabiranje i sakupljevanje svakojakih stvari, koje se na opredeljene znanosti protežu; odkuda bi se složnom voljom i moćom svih prijateljah narodne izobrazženosti ilirske velika občinska knjižnica i narodni muzeum podignuo. Slavni stališi i redovi usvojiše namah taj predlog glede društva, a glede muzeja ostalo se pri tom, da se medjutim zanj predmeti kupe (*Sabor od 4—17 kolov. 1836 Čl. XV*). Za ovo su se poglavito starala osim pravoslavne akademije i razna društva, koja su se zatim stvarala, naime *Narodna čitaonica* (1 ožujka 1838), *Hrv. slav. gospodarsko društvo* (ožujka 1841), *Ilirska Matica* (10. velj. 1842), te se toliko u kratko doba arkeologičkih i prirodoslovnih predmeta i knjiga sabralo, da je već god. 1846 na dionice kupljena palača grofa Dragutina Draškovića, muzeju i knjižnici posvećena pod imenom *narodni dom*. Prvi mu čuvar bjaše *Dragutin Rakovac*, tajnik gospodar. društva. Po njegovoj smrti (22 studena 1851) zamieni ga arkeol. struki podosta viešt a za muzej i knjižnicu veoma zaslužan muž major **Mijo Sabljar**, ali za malo nasliedi ga još rujna 1855 tajnik gospod. društva *Ljudevit Vukotinić*, da bude sam privremenim čuvarom celoga muzeja i knjižnice. Dne 1 travnja 1862 bude iznovice imenovan **Mijo Sabljar** za pravoga čuvara narod. muzeja; ali već tada taj čestiti starac bjaše oslabio tako, da uza svu revnost, koju je sve do smrti neumorno ulagao na korist ovoga zavoda, nije ni mogao znatno djelovati. Po njegovoj smrti (g. 1865) arkeol. sbirka i knjižnica prodjoše privremeno u ruke onda gimn. prof. *Vatros. Jagića*, a prirodoslovna u one pralječnika *Dra. Praunspergera*, da jih čuvaju. Tekar saborski članak o ustrojstvu muzeja, *Njegovim Veličanstvom* potvrđen 4 ožujka 1866, učini kraj tomu privremenomu stanju.

(Sliedi konac).

S. L.

Dodatak o nadpisu Hercega Stjepana.

(V. stranu 48).

Nadpis u *Goraždi* na pravoslavnoj crkvi od 1446 u velike je znamenit, jer *veliki vojvoda Stjepan* sebe zove *hercegom*, a to prije **dvije** godine nego mu je rimski car Fridrik III podijelio naslov *hercega od Sv. Save*.¹⁾ Po ovomu bi se moglo zaključiti, ili da se

¹⁾ V. Poviest Bosne. V. Klaić na str. 297.

je *Kosača* i prije *po sebi zvao Hercegom* ili da je nadpis poslije bio udaren na crkvu, a onda bi bio tu *anakronizam*. O tomu M. Orbini na str. 382 ovako piše: »Entrato che fù adunque Stefano nel dominio, mutò il cognome di Hranich in Cossacia: nè di ciò si sà la causa, se bene alcuni dicano, che si fece così chiamare, per essere nato in una terra detta Cossac. Et al suo stato altresì **diede** un altro nuovo nome, chiamandolo Ducato di Santo Saba«

M. Orbini, koji je živio u drugoj polovini XV v., te je svakako dobro bio obavješten o svijem ovijem događajima, što su se sgadjali na domaćemu pragu, kaže *diede un altro nuovo nome*, a tu neupliće druge činjenice U svijem je listinama do godine 1448 podpisan *veliki vojevoda rusaga basanskoga i k tomu*, a samo ovako navadja *Pavle Karano-Tvrtković*¹⁾ listinu 132. od 15. avg. 1441:

..... МН ГНЬ КНЕЗЬ ВЛАДИСАВЬ СИНЬ ПОУСНОГА И ЗЪМОЖНОГА
ГНА ХЕРЦЕГА СТЬПАНА СИНА ГНА КНЕЗА ВЪСЦА ХРАНИТА.....

V. Klaić²⁾ po Miklošiću³⁾ ustanovljuje godinu 1451, te bi bilo lako, da je uzeo *Karano-Tvrtković M* za *Н*.⁴⁾ — Svakako je istinito, da je *herceg Stjepan* zgradio pravoslavnu crkvu t. j. *istočnoga obreda* u Goraždi, a to je dobra činjenica, da se pobije, da u Herceg-Bosni nije nikada bilo pravijeh *bogumila jali patarena*, no su to bili samo *pristaše narodne bosanske crkve*, te su se medju sobom zvali *braća i Krišćani*, pa su priznavali crkve i na neki način *svetotajstva vjere*. Najžešći i najgoropadniji pristaša *svete bosanske crkve* bio je Herceg Stjepan, pa eto je gradio crkve i osluživao

¹⁾ V. Србски споменици и т. д. Павла Карано-Твртковића у Београду, 1840. str. 232.

²⁾ Ib. V. Klaić na str. 299.

³⁾ Ib. na str. 300.

⁴⁾ U pogodbi mira, koju je po 4 svoja poslanika 23. kol. 1445 sklopio Stjepan sa republikom mletačkom, „za prvi put nalazimo u kući Hranićevoj naslov hercega bumškoga. Tu stoji: *Stephanus de Sochol magnus vojvoda regni Bossine uc Dux terre Huminis*“. Ovako u našem *Ogledalu književne poviesti jugoslavenske* I. 261 po aktih arkiya mletačkoga. U ostalom za tim nije mu nikada mlet. republika pripoznavala naslov *Dux*: do god. 1451. Ove godine 21. svibnja u odgovoru danom njegovim poslanikom u Mletih zove ga još: *m. comes Stephanus magnus vojvoda Bossine*, dočim već sliedećega dana 22 svibnja u drugom odgovoru istim poslanikom, a zatim uvijek: *dux Stephanus magnus vojvoda Bossine* (Secr. Cons. Rog.) Urednik.

pravoslavnu vjeru. Pravi su bogumili strašno mrzili na ispovjest kao na *hudobsko djelo*, a Herceg se Stjepan ispovjeda u svoga ispovjednika kako to pripovjeda M. Orbini na strani 388: » trovandosi egli amalato a Draceviza, mandò per li medici à Rausa, ma non gli giovarono punto, che in pochi dì passò di questa vita, che fù l' anno 1466. Rasigost *monaco di S. Basilio*, e **confessore d' esso Stefano**, portò il suo testamento a Rausa, che così diceva essergli stato ordinato da lui, et fù letto pubblicamente nella sala del consiglio grandex.

Vid Vuletić-Vukasović.

D o p i s i.

Vidi str 93

Črević 15. prosinca 1887. — Veleučeni i velečastni gospodine! Obrekao sam vam pisati glede starodrevnog groblja i grobova u Banostru. Nikako se nisam mogao na oto odlučiti, dok šta pozitivna nesaznadem; a sad mi je istom to moguće. Prije četrnaest dana vadio je Vjekoslav Kern staro čokoće u svom vinogradu istočno od Banoštra tik kraj sela jedva 200 koračaja od Dunava. Tom prilikom udari na rimsku grobnicu, te na jednoj cigli, koja je na temelju zida sjevernog kuta bila, našao se čitljiv nadpis LEG VI N⁽¹⁾. Grob je mjerio 2 metra dužine, 1 metar širine; zidan je pločami 0·4 m. dug., 0·3 m. šir.; pokriven je bio sa 8 ploča, a svaka je mjerila 0·53 m. dužine, a 0·52 m. širine. Ozdol je bio popločen sa 8 komada ploča, svaka 0·5 m. dužine, 0·42 m. širine. U grobu su se našle tri okostnice, i to dvie od odraslih a jedna od djeteta. Grobnica i kosture su okrenute bile od zapada k istoku. Grob je bio provaljen s gornje strane, te se u grobu ništa našlo nije.

Taj je grob paralelno sa onim grobom što Vam pisah, da se sačuvan nalazi u rovu gosposhtinskog dvorišta. Po izkazu Vjekoslava Kerna ima tu čitav niz grobova, jer on, kadgod u vinogradu radi, udari na rimske

¹⁾ Cigla sa pečatom LEG · VI · HIS našla se u Daciji (C. I. L. III. br. 1632). Izdajući ga Mommsen, primjećuje: „errore sic lectam esse existinat Fr. Müller (*Mitth. der Centralcomm. III. 262*) accipiendamque potius de cohorte aliqua Hispanorum, probabiliter, cum nec ulla extiterit legio VI Hispana et cohorte Hispanorum IV constat castra habuisse eo ipso loco quo lateres hi reperti sunt (v. p. 179)“. Ali isto takova se našla i u Osieku (l. c. br. 3754), te je na ovu isti Mommsen priložio sljedeću opazku: „Collata Dacica, quam supra dedimus n. 1632, inscripta LEG · VI · HIS iam videtur negari non posse legionem VI aliquandiu Hispanam appellatam esse. Intelligenda est sine dubio non sexta ferrata, sed sexta victrix, quam constat sub Juliis imperatoribus stetisse in Hispania“, Naša cigla sve bolje potvrđuje Mommsenovo izpravljeno mnijenje.

Urednik.